

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z, njebjes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežerni w Budyšinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njedžela Łátare.

Jan. 11, 32 — 46.

Póstny čas, šrudny čas — a tola šo do šrudneho čaša pruha radosće a nadžije nuts šwěczi. Tak w póštnym čašu njedžela Łátare (t. r. Wješel šo!) je šwojim wubudženjom „Wješel šo!“ A tole Łátare klineži do čěmnosće šmjercze pschi rowje Łazarušowym, hđžež Šbóžnik šwoju jutrownu móz wopokasa.

**Tón mištr je tudj — naše Łátare
w póštnym čašu.**

Wón je

1. pscheczel doma,
2. troštar šrudoby,
3. pschewinjet šmjercze.

1. Jesuř je najlěpschi domjazj pscheczel w Betaniji; ale pschi tym wšchěm kšič, nusa a šmjercz nimo doma njeđže. Šsotšje jeho wolatej jako praweho pomocnika a šekarja. A tola šmjercz pschiđže, hacžrunje stej póšłatej. Šsmjercz bóle khwata hacž tón Anjes. Čžežke běchu to hodžiny ša tej šotšje, tak tež ša naš, hđjž šo praschamy: „Čžežodla?“ A tola dyrbimy šo w tych štyšknimych hodžinach džeržecž teho najlěpscheho pscheczela. Wón po špaczu pošdže pschikhadža, ale jeho hodžina je ta prawa; wón je šwětlo a šwětlo do čěmnosće. Wty husto došcž jeho pucže njerošymimy; ale khodžicž mamy po nich, niz

šhablacž w doměrjenju k jeho mozy a lubosći. (Šcht. 32.: Anježe, hđj by ty tudj byl, mój bratr by njewumrjel.) Wšche wšchitkich šdychowanjom a moršotanjom njeh šteji wěra do jeho mudrosće a lubosće. Š Marju pošyđimj šo k Jesuřowymaj nohomaj: Tvoja wola šo štań!

Tón pscheczel pola naš wostanje; njechamy tež my pola njeho wostacž?

2. Tón pscheczel budže troštar. Šsmjercz wulku šrudobu pschinješe. Ale Jesuř šapłaknu, to je krotke šłowo a tola w nim leži telko zunjosće a miłosće, lubosće a šwěrnosće, šobucžetpjenja a trošchtowanja. Wón našču bolosć lěpje rošymi hacž žadny druhi; ššto by byl Šbóžnik k šamjentnej wutrobu? Jeho šobupłakanje trošchtuje, dokelž doměrjenje šbudžuje a pošylnjuje. Jesuř hłubje widži: wón widži pschicžinu šmjercze: hrěch, a šezěhwki šmjercze: tlače; wonej šo tež jemu bližitej. Duž šo wón w duchu rošłobi. (Šcht. 33.) Ale wón tón troštar wostanje (šcht. 40.): w šrudobje, nad šrudobu, pschi šrudobje Boža krašnosć. A hđže je twój troštar? Čžłowšjy troštarjo naš husto hłubje do šrudoby pschinješu, wón pał pošběhuje nad šrudobu. Wón njewidomny k bokej šteji, šnaje najhłubšchu šrudobu, hlada do hłubošeje wutroby. Doměť šo jemu; wón ma myšle měra, wón ma tych šwojich hiščeže lubšcho (šcht. 35.: tak je wón jeho lubo mě!). Ty šy trošchtowany, hđjž mašch tuteho trošchtowarja k bokej.

3. Wón je pschewinjet šmjercze. Na měštnje šmjercze šjewi šo móz žiwjenja. Šajša to džakna modlitwa: šyn

Boži i polnomožu Wótza (sht. 40.)! Rajki to štut!
 Khrystuſowe ſłowo žiwjenja wobthowa dobyče (sht. 44.).
 Kamjenje ſrudoby dyrhja prječ, ničžo njeſmė dželicž wot
 ſerſchtu žiwjenja. S Khrystuſom dobywa ſchesczijan nad
 ſmjerczu a nad rowom (1. Kor. 15, 55). Ssmjercz je
 ſpanje, mormi ſu žiw, woni wuńdu (sht 44.), wėriſch ty
 to? Junu tež płaczi nam: „Wiſchtr je tudy a tebje
 wola.“ Hamjen.

Mój dobry džěl.

Wój i Marju i Seſuſej, o duſcha,
 Sso poſny jemu i nohomaj;
 Džel dobry wuſwolicž ſo ſłuſcha,
 Duž Khrysta rėczy poſłuchaj;
 Wón dawa manna njebjeste,
 To ničtó wſacž czi njemóže.

S nim ſwėruj ſo pſches žiwu wėru,
 Budž jeho ſwėrna njewjeſta,
 Dha i hoſta ſwėta pſchińdzecſch i mėru,
 So hižom tu maſch njebjeka;
 Wón na wutrobje noſy cze,
 D kajta tebi ſbóžnoſcž keže!

Maſch Seſuſka, o ſchto chzeſch wjazh?
 Wón je tón džěl, kiž nuſny je.
 Sšto pomhaju czi ſenſte ſchazy,
 Hdnyž bjeſ njeho ſy na ſwėcže?
 Hreč, hela, ſmjercz ſu twoja miſda,
 Ssy žiwu tu bjeſ Seſuſka.

Je wón twój džěl, dha w ſwėtle khodžiſch
 Na jaſnych honach ſbóžnoſcže;
 Tež w horju jeno ſłódkoſcž ſłódkjiſch,
 Hdnyž Seſuſ, twój troſcht, i tobu dže;
 A ſy-li khudy, we nuſy,
 Slaj, w Khrystuſu ſy bohaty.

Haj, Seſuſ mój džěl wuſwolenty
 Hacž do wėcžnoſcže wostanje;
 We nim buch wulzy wobhnadženty:
 Wótž jako džecž o pſchija mje!
 Duž Seſuſka ja njepuſhcžu,
 Hacž póńdu junu i žiwjenju!

K. A. Fiedleſ.

Sdnyhjeńcžko.

Wsmi mje, Knježe, pod ſchidło,
 Hdnyž ſo njebjio ſamrėczuje,
 Czežke bije njewjedro,
 Wóiny ſmny wıchor ruje;
 Wod ſwoje mje ſchidło wsmi,
 Mi ſo ſtyſhcže we duſchi.

Wsmi mje, Knježe, pod ſchidło,
 Doniž nóž ſo njerosjaſni,
 Njebjio i nowa módrı ſo,
 Rotrež ſłónzo mėra kraſni;
 Wsmi mje, Knježe, pod ſchidło,
 Njech czaſ rjeńſchi wrėczi ſo!

K. A. Fiedleſ.

Či lėta w Ruſkej.

Hiſtoriska originalna powjeſcž i Napoleonowych wójnaw.

Spıſał M. A. Kral.

(9. pokračowanje.)

Tak kroczachmy dale, hacž ſa něotre dny do półſkeje wgh
 pſchińdzachmy, hdžež bė naju pſheczel trochu ſnaty. My ſańdzachmy
 do krocžmy a žadachmy kóždy ſchleńcžku palenka. Šhromadženi
 burjo tu woſebje na naſ njekeđžbowachu, ale ſo mjeſ ſobu roſ-
 rėczowachu. Potom ſtorcži mje nowy pſheczel do ramja a praji
 ke mni: „Gladaj, tam teho muža w ſchėrej draſcže ſnaju, to je
 wėtrnikar je wgh, ja chzu ſo jemu póſnacž dacž. S tym wón
 ſtaže a i wėtrnikarjei pſchiſtupi, kiž jeho na mėſcže ſpóſna. My
 ſo bórſy dorėczachmy a wón do teho ſwoli, ſo móžachmy pola
 njeho wostacž. Wórſy pał ſo wopokaſa, ſo wėtrnikar ſam ſa ſebje
 wjele i jėdži nima, wjele mjenje ſa naſ tjoch; duž ſo ja roſ-
 žohnowach a ſwoju nohu dale naſtajich, ſo bych ſterje a lėpje do
 Waſchawy pſchiſchoł.

Hižom dawno bėch ſažo pſches rėku Bug pſchecſhoł, pſches
 kotruž bėchmy tež won czaſnyli; a to hiſhcže mój poſledni pſche-
 thód pſches tu ſamu rėku njebė. Wono pał je derje, ſo cžlowjeł
 ſwój bližſchi pſchichod njeſnaje, hewał by wėcže druhy jara nje-
 ſpokojny był.

Nėtko bė hižom najrjeńſche nalėcžo, a moje pučžowanje dolho
 tał wobcžežne wjazh njebė, kaž bė to w ſymje bylo. Wėgh bėchu
 drje tu hiſhcže khėtro ſchėrofe, ale mjeſ nimi tež pſchezo ſažo wgh
 nadeńdzecž, hdžež mi ſa dobre ſłowo lubjerady kuſt žyrobny poſti-
 cžichu. Pſchezo bóle bližach ſo półſkej ſtolizy, i mėſtu Waſchawje
 nad Wiſku. Wot tudy chžych ſo potom domoj podacž. We
 Waſchawje bėch trochu ſnaty a móžach tu ſterje nuſnu podpjeru
 ſa dompučž doſtacž. Tak ſebi ja i najmjeńſcha myſlach. So bė
 ſo we Waſchawje mjeſ tym tež wſchitko pſchemėniło, to ždny
 njewjedžach.

Tak pſchińdzecž ſbožownje do Pragi, ſchtož je twjerdžiſna a
 pſchedmėſto mėſta Waſchawy na rańſchym brjoſy rėki Wiſky.
 S Pragi wjedže drje dołhi móſt pſches rėku do Waſchawy, ale
 tał móžach pſches njón pſchėńcž, hdnyž wſchudžom wojeńſke ſtraže
 widžach? Ale tež i temu dopomha mi ſbožowny pſchıpad, kotryž
 hnydom nałožich. Pſches móſt pſchińdže runje wós i dołhimi
 khójnami abo twarſkim drjewom, duž ſo khėtje i woſej pſchidach
 a nėkajki ſchtrył twjerdſcho ſepinach. S tajkej leſcžu pſchėńdzecž
 nimo prėnjeje ſtraže a tež ſbožownje do Waſchawy. We Wa-
 ſchawje pał žadny Polak wjazh njebėch, ale dobry Saſja. Polazy
 bėchu něhdy i nami ſjednoczeni byli a duž mėjachy hiſhcže kuſt
 ſtareje pſchıwıſliwoſcže i nam Saſjam.

Nėtko khodžach po mėſcže a wopytach tu a tam pſhecžela abo
 druheho ſnateho mėſhcžana, a tał mi něotryžkuliž półſki ſlėbornıf
 do móſchnje padže, a ja žaneho hłoda wjazh njecžėpjach. Rózne
 bydło mėjach na jenym kuble bliſko pola mėſta; tu bėch prjedy
 jał wojał dlėjſchi czaſ ſtał a potajkim i hoſpodarjom ſnaty.

Tak nahromadžich ſebi něſchto tolerjom, nakupich abo napro-
 ſyč ſebi tež lėpſchu draſtu a počach ſebi na wotſalhicže myſ-
 licž. A temu pał nėkajki paſ trjebach, ſo bych ſterje a lėpje bjeſ
 ſadžėwka domoj pſchińcž mohł. Tehodla džėch jedny džėń na
 hród Waſchawſteho komandanta a proſchach jeho wo potrebnje
 piſmo. Sa tež tajki paſ doſtach; ale to bė jeno paſ ſa runu
 ſmuhu domoj, chžych pał piſmo mėcž, na kotrymž tež ſtejeſche, ſo
 ſmėm ſo na dróſy jał wojał ſadžėzecž, abo ſo dyrhja mje ludžo
 kóždy czaſ darmo hoſpodowacž a mi tež jėdže dacž, i najmjeńſcha
 ſa ſapłacženje. Proſchenja bėch wutrobnje ſyty a mohło ſo mi
 i nowa njerėdło tał ſeńcž, ſo, bych-li hdže pſchenozowacž chžyl,
 bychu mi ludžo pſchėd nožom durje ſacžinili a ja mohł mucžny a
 lacžny wontach ſtacž. Tajki paſ bė woſebje w półſkich krajach

nuijny, pschetož wot Warschawy hacž na němske mjesty je hiščeže dołha šmucha. Spodny paša bě wulki pólski wopon wucziščežany, běly worjoł. Nětakja mudra hłowa bě mi tu radu dała, so dyrbu se šwojej naležnosću t russemu měščezansemu komandantej hič, pschetož tón mi tajki paš da, kajkiž trjebach. A tale wěž mi we hłowje khodzješče, a tola bě to nješbožowna myšl, kiž mje i nowa do strašneho nješboža pschinješy.

Psihi tajkim šwojim wofoło khodzenju nadeńdžech tež něhdy čyrjódku saksonskich wojakow na hašach we Warschawje; na jich módrej draščje jich spósnach, so šu woni wot regimenta prynza Antona. Wny šo do rěčow dachmy a pschi tym nashonich, so šu woni tež psches nješbožowne podeńdženje jako jeczi do Warschawy jacžerjeni. Ale jim šo po šdaczu derje džěšče. Zedyn wot nich bě pjekar a duž bě wón dobre džělo w ruskej wojeřskej pjekarni dostał. Tež čzi drusy tijo běchu šo sa pjekarjom wudawali, a tak wschitzy schtyrjo sa ruske wójsko khlěb pjeczichu a mějachu šwoju dobru mřdu, móžachu tehodla tež mi něšto pólskich kroschow šobudžělicž. Tež jich ja wo radu praschach w naležnosći šwojeho pučzowanšeho paša, a woni mi wschitzy radžachu, so tola khroble njebych t russemu gouverneurej schol, dokelž mohło to sa mnje slě wupadnyč. Róždy chzyjšče mi rubjel dacž, hejšo-li tajki paš pschinješy. — A tola džěch na druhi džěń do hroda ruskeho gouverneura, runjež mi to wschitzy wotradžachu.

W pscheddworje hroda šedžješče młody offizier na kamjeńtnej ławzy a wohrjewajše šo na šlónčsku. Šo mnu pschińdže hiščeže jedyn druhi wojak, kotryž pał chzyjšče do Ruskeje. Offizier na ławzy namaj praji, so dyrbimoi woczafacž, hacž ordonnanza pschińdže, kiž by naju generalej wošjewila. Šo khwili wona pschińdže a buchmoi teho dla generalej se šwojej naležnosću wošjewjenaj a dostachmoi poručnosć, šo na druhi džěń wofoło 10 hodžin šašo na hrób podacž. Šo powjedach šwojim schtyrjom towařšam a woni t temu t hłowu tšchajechu, prajizy, so šu to sa mnje powlecžene pašle.

Tak pschibliža šo druhi džěń — po mojim šdaczu bě to jena šrejeda — a mój stejachmoi w prawym čašku šašo na dworje gouvernementa, a šašo šedžješče tónšam młody offizier na ławzy we šlónčsku. Šašo bě naju ordonnanza generalej wošjewila, buchmoi psched njeho wjedženaj. Gouverneur stejješče we wulkim salu a měješče walčł pišmow pod pažu. Šašo běchmoi jemu šwoju naležnosć rospowjedaloj, dosta drje tamny šwój požadany paš a móžješče šo bjes šadžěwka domoj wróčicž; tola mój paš general hñěwnje šhrabny, jón rostorha a na šemju čzišny, mi pschiwołajo: „Ty pošol saksonski; ty šy Moskww pomhal palicž, ty dyrbišch ju tež šašo twaricž pomhacž!“

Nětk tu stejach nastróžany psched nim a chzyjšch jeho prošycž, wón pał šaklinkota a nuts štipichu tšo šakatojo. Šo bě njeluba wobrada. Šakatojo mje šhrabnychchu a wjedžechu mje jako jateho na twjerdžijnu Praga. Tu a tam šo na hašach wohladowach, hacž žane durje abo wrota woczinjene nješy, so bych šnano do nich šakocžicž mohł a šo we twarjenju šchowacž. Ale to njeńdžješče; šakatojo mje twjerdže džeržachu. Šašo šašo psches Wišlu džěchmy, bě mi, jako bych na měščje do wody škocžicž dyrbjal, dha bych tola wot wscheho hubjenštwu wuřwobodženy był, kiž mi w pschichodže hrozješče. Šo dyrbjach šašo tón dołhi nještrahny pučž do Moskwy čzahnyč, to mi do hłowy njechajše, pschetož tam ničeho dobreho woczafowacž njebě. (Pschichodnje dale.)

Ti kščiže.

Šowjedacžto po podawtu se Ššerbow
(3. pokračowanje.)

III.

Šerty dla bě šo na piwje tajki hołł štał, jej pał to žanu šaroscž a bojosć nječzinješče, wona bě prawje wješela; pschetož

wulka čžescž bě šo jej štała! Dwaš běšhtaj šo wo nju torhałoj a jeje dla šo pschekorikoj — Šibšhez Šurij drje je hruby šamo-paschnik, ale tola wošebny burški šyn — a Šralež Šan, t kotrymž by šóžda holza šmjercž rada šchła — ani njerejwa, hdyž t njej njemóže! — Šak dyrbja jej wschitke druhe holčžata jejne šbože šawidžecž! Šaj, tajki piwny wjecžor njebě hiščeže widžala, radošnišchi pał šo myšlicž njechodžješče! Ša druhi džěń rano njemóže-iče docžafacž, so by šo krumom nadawalo, so mohła macžeri roš-powjedacž, kajku čžescž je měla. Šedom bě hróž šawrjena, pschi-běža t macžeri a počža: „Šy hižom šklyšchala, macži, šchto je šo wčžera na piwje podalo?“

„Nješym; šchto dha?“

„Najprjedy šwadžišhtaj šo Šralež Šan a Šibšhez Šurij, dokelž chzyjšhtaj wobaj šo mnu rejwacž; drusy měščachu šo do njeju, a tak šo tam khětro počahowachu. Psihi tym čžeknychchu wschitke holčžata dele — ja jeno tam wostach, mi žadny ničšo nječzinješče. Šchto wě, šak by wuščł, njebudžišče-li ryčhtat pschichoł a jich rošehnał. Šchłoda! Šo by šo ničšo wjazy nještał, wuhna Šana domoj. Najebacž teho! Nješym ani w jenej šchtucžzy šedžecž trjebała. Šaj, wčžera je tež Šerkez Šandrij šo mnu šchoł, kiž je mje huřto doščž hłupu, hordu šawku mjenowal.“

Mjes tym šo měla macž njerosomnu, ša holej čžescžu šapazu džowku rošwucžicž, prajješče: „Nó, nješym tebi rěčžala, šo šmė-jesch nawoženi doščž a šo budža šo wo tebe torhacž, byrnejž našče šublo male był? Budž jeno mudra, njeměščeje šo do hólčžazych šwadom, budž se wschěmi pschecželna, njeroshñěwaj šebi žaneho. Šotom džě móžemy šebi wuřwolicž, kotryž šo nam naj-lěpje lubi.“

Wo wuřwolenju wschaf Šercže wjazy čžinicž njebě, jej šo to najlěpje špodobajše, šo chžetaj ju dwaš wošebnaj hólžaj měčž a to jedyn tak rady šaž druhi, šo jej tajke šbože ludžo šawidža. Šajku šrašchnu hru hraje, na to njemnyšješče; lohšomnyšlena jědžješče jeno ša tym, wot čžehož čžescž psched druhimi woczafowajše. —

W pošče halle počžinasče, po něčžim šwoje njemudre šadžerženje špóšnacž. Šurij pschikhadžowajše čžasto na bješadu, ale Šan njeda šo ženje widžecž. Šercže šo někotry džěń po nim štyškasče a bě wješela, hdyž Šurij nješchidžě abo wo hošpodařštwje rěčžo t nanej šo lišččješče a ju na pokoj wostaji. Šaj, druhdy woběhowajše ju šyma, hdyž widžješče, t kajkim špodobanjom nan jeho leštnym rěčžam a mudrowazym šłowam pschipošłucha.

Š woprědka bě šo Šerta t tym špokojila, šo Šan po něčžim na pschecžerpijene wohańbjenje šapomni a šo budže šo potom runje tak t njej šnacž, šaž hdy prjedy, ale hižom běchu jutry nimo a wón šo hacž dotal pošafal njebě.

Šunu trjechi šo njenadžizy t nim a porokowajše jemu, šo šo widžecž njeda. „Čžemu dyrbjal t wam khodzicž? Ššnadž šo by šo Šurij do mnje dacž mohł a šo bych był potom šaž wjeł, ša liščku do pjeńtow pošłany. A psched Šurjom mojedla khěžu šamšacž njebudžecže, je džě tola pola waš, šaž ludžo powjedaja, pjeczeny a warjeny!“

„Ale Šano, njewěř jeno ššym hubam wschitko.“

„Wěř abo njewěř, wscho jene! Š macže wjele na mnje šwarjecž, hdyž wón t wam pschidžě! — Njemnyščže, šo ja wo tym njewěř, ludžo šebi wschitko wotpošłuchaju!“

Ša to chzyjšče Šan woteńčž, Šerta pał rjekny: „Budž prošchenty, woczafł hiščeže šhwilu.“

„Šchtož chžesch mi prajicž, praj khěťšje, nimam wjele šhwile.“

„Šo wěščže Šurij tak rošnoschuje, šo na tebe šwarimy, chže najškerje, šo ty t nam wjazy pschichoł njeby. Šawěščže, ja jeho wuřtacž njemóžu. Šot tebe nješym ani jeneho njerjaneho šłowa

rjekla. Seli su knadz naschi neschto pitnyli, — ja njejšym niczo tajke sklyschala — dha su Surjej jeno po hubje reczeli.“

„Tajke by ty mi husto swonika, ale ja tebi niczo wjazny nje= wěrju. Doniz njewohladam, so wo tamneho njesdalujesch — a njeshonju, so jemu k roshymjenju dawasch, so wo nim niczo wje= dzecz njechasch; prjedy njepschecroczu wasche durje. Tebi wo modlicz njeschzu. Surij pač, je-li kže a kleski wo mni roschchercz njepschestanje, nashoni, schto ja šym.“

„Mój Božo, to tebi sklubicz njemóžu, mam psched nim šmjertny strach! Wón mje sarasch, pytnje-li, so wo i dobrej wolu psched nim khowam. Ty njewěsch, kač móže wo wón roschlobicz“, tač wotmolwi jemu wona płaczizy.

San bě wo i woprědka na nju wutřahajł, nětko pač bě jemu wboheje žel, duž rospowjeda jej dobrocziwje, kač ma wo sadžerzecz. Šslubi jej, so chze šam Surja i jich domu woczšichczecz, žadasche wot njeje jeno, so by maczeri a naney prajika, so njedyrbitaj jemu tač hołdowacz.

„Ně, Sano, njech wschitko je, kač je. Njecziń tež ty niczo napscheczwo njemu. Ššym šebi hižom dawno na to myšlika, budu wuja prošhycz, so by jeho do wojakow wubrał — potom budže nam wschěm je schije. A hdyž chzesch k nam pschińcz, wotpaš šej to tač, so wo pola naš njetrjehitaj. Wjer wo psched nim na kězbu, so czi nělajku schiwdu njeschini.“

„Njeměj žadyn strach, njeboju wo jeho, njech jeno pschińdže!“

„Budž prošchenty, dži jemu i puczja, njewěsch, kač njeczěšany wón je!“

„Nó, mojedla! šminu wo jeho, hdyž budže wo hodžecz. Wo= lěje pač mi na schiju, potom tež šhoni, so wo jeho njeboju!“

O kač wo Herta nad tym šjednanjom wješelesche! Njetrjebasche wo wjazny bojecz, so jej hruby Surij na schiji wostanje, móžesche wo šašo i Šanom hordžicz, kotrehož jej mnohe holczata tač šawidžachu. Ach, hdy bychu ludžo jeno šloro šhoniłi, so je wo San i njej šašo wujednał! Šdy bychu tola wjedželi, so ma ju tač radu, so chze ju psched Surjom šakitowacz! Tačle bodžesche njeshonjenu Hertu i nowa cžesčelatomnoscz; njebě šebi w radže, kač by wo cžim škerje nowinka wo jejnym šbožu po wšy rošnješla. Šomalku nastawasche w njej myšliczka, so by prawje rjenje bylo, hdy byschtaj wo Surij a Šan trochu šrocžikoj.

Š woprědka drje wo teho štróžesche, wopomnjo, so knadz mohło njeshože i teho nastacz; pošdžišcho pač šapomni na wschitku štrašchnoscz a pschjesche, so by mješ Šanom a Šurjom nělajka šeklija nastala a jej nowu wažnoscz mješ ludžimi podała; pschetož na poděndženje w poštnizach bě wo hižom dawno šabyło. Wjele ludži a wošebicze holczatow šmējachu wo, so je wo Šan jeje wotrjekl, so dyrbi i worakawym a šamopaschnym Šurjom špokojom bycz; haj, někotre bėchu wo jeje na schibalsstwo prajchale, hacž je wěrno, so šmėje njedželu šlub. Nichtó džě wěricz nochžyšche, so by jej Šan šašo runje tač dobry byl, jako hdy prjedy. „Ach, hdy bych ludžom jeno bóršy hubu šatykač mohla!“ tačle šdychowasche Herta husto. Tola njemějesche nadžije, so wo jeje pschecze dopjelni; pschetož wobaj, kotrejuz chžyla tač radu w kuli widžecz, wo šdalo= waschtaj. Šyrnjež Surij cžasto šhonił, so je jeho pscheczimnił pola Wjeńkež, njepschińdže jemu ženje na schiju, haj, kačasche mohł rjez, so by wo i nim njeshoch; wjedžesche džě berje, so jemu Herta njepscheje a so je jenicžy na jejneho nana pošasany, kotrehož bě hižom cžisče woblesczil. Škač lohžy mohło wo štač, so by wo na Šana roschlobil a neschto šapoczal, i cžimž by Wjeńkowu pschijasnoscz šhubil. Šeno tehodla bjerjesche wo na kězbu, so wo i Šanom njeshedže. Ša to pač liščezesche wo cžim naležnišcho Wjeńkej, hdyž k njemu pschińdže abo wo něhdže i nim šetka a štarasche wo ša donošerjom, kotsiž na Šana šwarjachu. Pschetož Surij bě pschi wschitkej šwojej hruboscz i škóšči pscheklepany

doscz a njepošasowasche nihdže, hdyž by jemu šchodžalo, šwoju škomušljoscz, ša to pač wječesche wo potom mjelczo.

Alle tajki šbanliwy pošoj mješ Šanom a Šurjom njemějesche dołho tracž. Šan a Herta buschtaj do Š. ša kmótrov wuproschena. Běsche to njedželu a w Š. bėchu runje herzy. Šdyž wječor po šschczisnach domoj džěschtaj, prošcheschche Hertu, so byschtaj tola na piwo pohladačoj, dofelž hižom dołho rejwala njeje. Šan drje i woprědka niczo wo tym wjedžecz njechasche, so by i Šurjom wo njeshoch; tola pač da wo ššoncžnje narēczech.

Na hłubju pschischedschi wješelesche wo šam, so je do teho šwolil; pschetož jeho pscheczimnika njebě tam widžecz. Duž rejwasche hnydom reju a bė po dołhim cžachu dženk pošny radosče. Tač tež Herta, dofelž móžachu jeje towaršchi wo šame pschepošasacz, so je wo Šan i njeju woprabže šjednał. Tola tajka radoscz trajesche jeno tač dołho, hacž Šan reju rejwasche. Wo njej šhubi wo nadobo Herta, a jeje rejwar njemóžesche dołho šhonicz, hdy je wostala.

Wo wschelatorym pytanju a naprašchowanju powě jemu Wjeńkež džowka, so je ju něchtó, hdyž štaj hromadže w kžěži štaloj, ša ruku hrabnył, i kžěže šczahnył a wo hnydom i njeju wotšalik. Tačle powjescz roshori Šana, kiž njedwělowasche, so to nichtó drubi byl njeje hacž Surij. Wón njeshapłaczi ani herzow, ani piwo, ale kač džimi woteńdže a bėžesche ša nim. A by-li jeho tehdy nadeschot, Bóh wě, schto by wo štalo. Alle hacžrunje w jenym šoku bėžesche, njewohlada nišoho, a hdyž do wšy pschińdže, bė pola Wjeńkež wschitko cžicho. Šotajkim myšlesche, so je Herta hižom psched nim do wšy a poda wo hněwny domoj. Šot reji a njeshmērneho šhwatanja mucžny, njemóžesche na dženknišche poděndženje pschedołho myšlicz a šwój hněw i tym pošwetschecz, ale wužny bóršy. Tehodla bė rano tež mērnišchi a njebě na nim niczo widžecz; haj, pošodnju jėžesche wješele hwišdajo na rolu. (Pschichodnje dale.)

Š rospominanju.

Šchtož zuše rany wobala,
Na šwoje šamžne šabywa.

Wschelake i bliska a i daloka.

— **Š Plawnje we Š. wumrje šandžemu pošdželu pschipoł= dnju knješ wyschchi žyrkwinski radžiczel Šischka w štarobje wot 71 lět. Wón je w našchej šerbškej Łužicy roženy jako šyn knjesa wučerja Šischki we Łusy. Šeho nan bėsche pošdžišcho šantor w Šodžiju. Wón je gymnasij w Budyšchinje wopytal a potom w Šipštu študowal. Wón pschińdže 1872 jako šapłan do Plawna a bu 1892 šarač a šuperintendenta tam, hdyž je hacž do šmjercze i wulkim žohnowanjom škutkowal. Šako šyn našchje šerbškej Łužicy je wón štajnje pschithilnoscz k našchemu šerbštemu ludej wopošasowal.**

— **Šutoru pošodnja štaj pruz Šan Šurij a jeho mandžeska wójnske lazarethy w Budyšchinje wopytačoj. Šonaj wo pscheczelnijwe i tymi šhorými a šranjenty mi roščezowaschtaj a wo pošodnju šašo do Draždžan wrócžischtaj.**

— **Šnjēs duchowny Šowal we Šojerezach šwjeczšesche šwój 25 lětny jubilej. Wón dosta mnohe wutrobne šbožopšchecza, wošebje je štrony wošady a šastojškich bratrow. Wón bėsche wot wošebiteho šwjeczenja wothladał, dofelž bė jemu psched krotkim šyn, kiž bėsche na bitwischczu štejal a tam na typhus šchoril, wumrjel.**

Šamolwity redaktor: J. Gólč. Šsoburedaktor: K. A. Fiedler.
Čžischczet a nakladnik: M. Šmoleč.